

VĚTRNÍK

Ročník XLVIII.

Středa 18. října 2017

číslo 6.

Vymetená obloha přeje vítání

Když se včera před Divadlem Krakonoše vítal soubor Zmatkaři Dobronín, měla jeho část za sebou už dvě dopolední představení. Divadlo Malvína při Zmatkaři Dobronín se dopoledne představilo s pohádkou Čert a Káča, kterou na motivy Boženy Němcové napsal Matěj Kužel. A pro členky Malvíny byly možná podstatnější reakce dětského publika, než poroty. A obecnostvo složené z dětí místní mateřské a základní školy i Speciální školy v Jilemnici prý bylo výborné. Zvláště děti z jilemnické speciálky se na výlet do vysokého diuvadla vždy velmi těší.

Celé vítání se naštěstí obešlo bez veškerých zmatků, dorazili vítající i vítání, kavárna byla spokojená a krásné počasí přitáhlo před divadlo velkou spoustu diváků. Nelze si přát nic jiného, než aby Krakonoš udržel přehlídce přízeň a stále tak pěkně vymetal oblohu. I když je jasné, že poděkování za to šmolkově modré nebe se zářivým sluncem přijde Svatku při poděkování Krakonošovi po přehlídce draho. (jn)

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Dobronín	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Desná	před divadlem
17:00	Úžasná svatba	velký sál
17:30		
18:00	Desná	
20:00	Úžasná svatba	velký sál
20:30		
21:00	Desná	
22:00	seminář KDP	půdička
22:30	společenský večer	U Medvěda
23:00	Nočníkové představení	divadlo
23:30		
0:00	česko	

Recenze: Luděk Horký

Na motivy Boženy Němcové Čert a Káča divadlo Malvína při Zmatkaři Dobronín

Letošním ročníkem se do soutěžního programu Krakonošova divadelního podzimu vrátila pohádka. A to ne jen tak ledajaká. Kolegyně z Dobronína zaútočily na diváky údernou klasikou v podobě Čerta a Káči. Popravdě, v praxi šlo spíše o volné pásmo dialogů, písniček a rozverných interakcí s dětským publikem, nežli o divadelní pohádku. Snaha vyprávět kompaktní dramatický příběh dostala díky úpravám textu a způsobu jeho jevištní realizace značně na frak. O žánru pohádky nemluvě, měl-li kdy nějaké zákonitosti, zůstaly zcela mimo pozornost inscenačního týmu.

Text, který se stal východiskem inscenace, napsal volně na motivy Boženy Němcové Matěj Kužel. Svou divadelní adaptaci klasické pohádkové předlohy připravil pro čtyři herce a dvě herečky, kterým předepsal písničky a značné množství komických pohybových etud, místy až volně odkazujících k lazzi, ke specifickým jevištním vtipům, charakteristickým pro komedii dell'arte. Oproti Němcové zjednodušil zápletku, vynechal motivy proradných zemských správců a postavu mladého knížete nahradil (inspirován Wenigovým libretem k Dvořákově stejnojmenné opeře) postavou kněžny,

vykořisťující robotný lid.

Inscenátorky si Kuželův text dále upravily tak, aby odpovídal zamýšlené jevištní realizaci v podání pouhých dvou hereček. A dlužno dodat, že je to úprava značně krkolomná a původní vyznění textu poškozující. Jeden příklad za všechny: v Kuželově verzi se Káča paličatě hádá s hodným Ovčákem o místo na tržišti, hádka přerůstá v poštuchovačku, do toho přichází na scénu Kněžna právě ve chvíli, kdy Káča do Ovčáka strčí tak silně, že on upadne na Kněžnu, čímž ji poškodí šaty. Kněžna po něm žádá finanční náhradu. Ovčák se brání, že nemá peníze. Kněžna opáčí, že ho před chvílí slyšela, jak zve Káču na tancovačku, tudíž peníze mít musí. Ovčák dál oponuje, že u muziky mu vždycky nějaký dobrý člověk ochotně půjčí nebo daruje nějaký ten penízek. Kněžna rozezleně reaguje prohlášením, že tedy poddaný lid má asi peněz na rozdávání a jme se zvýšit daně. Tím je postava dostatečně exponována pro zápletku, v rámci které se má stát později středem zájmu pekla. V inscenaci je ale tato situace realizována jinak: Káča a Ovčák vedle sebe stojí a hádají se. Káča uraženě uteče za paraván. Ovčák na scéně na okamžik osamí, ovšem vzápětí

z druhé strany paravánu přichází Kněžna (představována stejnou herečkou jako postava Káči, jen v jiném kostýmním znaku a v jiné herecké stylizaci) a – aniž by se cokoli před očima publika odehrálo – oznamuje Ovčákovi, že jí zničil šaty a že jí za to zaplatí. V následujícím dialogu je vynechána replika o sousedech, kteří by Ovčákovi ochotně půjčili, tudíž chybí kněžně i logická motivace ke zvýšení daní. A tak dále.

Dalo by se pokračovat do nekonečna. Úpravě textu pro dvě herečky padly za oběť četné motivace k jednání postav a dramatické situace předepsané textem byly osekány na jakési dialogické, situačně velmi řídké minimum. Z předepsaných pohybových etud (čert s příliš velkými rohy, pro které stále do něčeho naráží apod.) zbylo rovněž ubohé torzo.

Káča v podání Aleny Neumannové je od začátku až dokonce skutečně protivná a hubatá pouze na Ovčáka. Na děti, se kterými coby postava často komunikuje, a dokonce i na čerta je příjemná, místy doslova milá. V inscenaci tedy nejde o nápravu hubaté a neurvalé Káči, nýbrž jakýsi pochybný a jevištně nepřilíh odůvodněný problém mezi postavami Káči a Ovčáka. Není dostatečně jasné, v čem se má Káča vlastně napravit, a už vůbec není zřejmé, co že jí napravilo?! Před samým závěrem inscenace se ptají herečky dětí, zda chtějí vidět, jestli se podařilo Káču napravit. A zmanipulované dětské publikum zcela pochopitelně odpovídá, že ano. Ono totiž netuší, že se na něm páchá divadelní křivda, že je herečkami obelháváno, že totiž ona úhelná otázka by v souladu s pravidly činoherního divadla měla znít: „Chcete vidět, jak se Káča napraví?“ Náprava by pak měla proběhnout – a to bezpodmínečně – před očima diváků prostřednictvím vzájemného dramatického jednání postav. A ne někde za kulisami, o

čemž jsme zpraveni slovy a názornou ukázkou Káčina chování po nápravě.

Ovčáka i Čerta-popletu hraje Tereza Fialová. Bohužel zvolila pro obě (typově značně rozdílné) postavy zcela stejnou stylizaci. Ovčák se chová úplně stejně pomateně a ustrašeně jako čert, používá podobná gesta, podobnou mimiku i shodné intonační křivky. Co funguje pro postavu zmateného Čerta, to zákonitě neplatí pro postavu odvážného Ovčáka. Do Ovčáka v tomto podání se nemůže zamilovat věru žádná dívka, natož pak kurážná Káča. Její láska k Ovčákovi (o které se mimochodem dozvídáme také jen a pouze ze slov a ne z činů) působí nepochopitelně a nechává mě zcela chladným. Kněžna, představovaná rovněž Alenou Neumannovou, je založená na herecké šarži toho nejhrubšího zrna.

Inscenace je, jak už bylo řečeno, interaktivní. Mistry interagují s dětmi v publiku postavy pohádky. Mistry jde o krkolomné zcizení brechtovského typu, kdy herečky až obřadně odloží masky a začnou samy za sebe hovořit s diváky o dalším postupu inscenace. Tyto dva druhy komunikace se vzájemně tlučou, přičemž mnohdy nemají žádné výraznější opodstatnění. Nejsou využity k promyšlenějšímu komentáři, ať už děje nebo tématu. Jen pomohou aktivizovat dětskou pozornost. Vztah dětí k příběhu, jeho postavám či jeho tématu ovšem nikoli. Tedy pokud nepočítám primitivní kvízovou otázku „na co má Káča čertovi vlézt“ doprovázenou nonverbální náповедou, která už skutečně byla za samotnou hranici trapnosti.

Asi nejživější interakcí byl společný taneček dětí s Káčou na hudbu. Sice byl proti logice příběhu: s Káčou přeci nikdo nechce jít tancovat pro její hubatost, tak proč jsou děti výjimkou? ...Ale vem to čert. Děti se bavily. Že se tak královsky bavily na text známé lidové písničky „Eště som sa neoženil, už ma žena bije; a ja som si narychtoval tri dubové kyje; S jedným budzem ženu biti a s tým druhým dzeci, dzeci, dzeci,

dzeci; a s tým tretím kyjačiskom pojdzem na zálety“, to už mi připadá natolik padlé na hlavu, že už se tím jen zvrhle ironicky bavím. Alespoň to má pěknou lidovou melodii na rozdíl od ústřední písně, která má být písní kramářskou, nicméně svým molovým nádechem jde zcela proti smyslu dramaticky strižených kupletů a vůbec, celkovým vyzněním připomíná spíše Tulácké ráno Honzy Nedvěda.

Vynikající divadelní kritička Alena Urbanová kdysi napsala útlou knížku Mýtus divadla pro děti. V ní se zamýšlela nad tím, proč celá řada zkušených tvůrců divadla pro dospělé, když se rozhodne udělat i něco pro děti, zapomene na ty nejzákladnější

zákonitosti dramatického umění, činoherního divadla a herectví vůbec. Nerad musím konstatovat, že od doby vydání téhle publikace se mnoho nezměnilo.

KDP mladým

Včera jsme zhlédli pohádku Čert a Káča od divadelního souboru Divadlo Malvína při Zmatkaři Dobronín. Samotné představení se nám líbilo, zejména jsme ocenili ztvárnění obou hereček ve dvou rolích. Líbilo se nám zapojování dětí do představení a hudební prvky. Celé představení hodnotíme kladně, ač bylo spíše určené pro malé diváky.

Recenze: Zdeněk Janál

Shelagh Stephenson Vzpomínky na vodě

Zmatkaři Dobronín

Divadelní soubor Zmatkaři Dobronín tentokrát na národní přehlídku ve Vysokém nad Jizerou přivezl inscenaci hry skotské autorky Shelagh Stephensonové (nar. 1955) *Vzpomínky na vodě* (*The Memory of Water*, v doslovném překladu *Paměť vody*), kterou poprvé uvedl již v květnu 2015. Stephensonové prvotinu ve světové premiéře hrálo londýnské Hampstead Theatre v roce 1996, poté se hra objevila i v New Yorku a dočkala se také dalších zpracování v Londýně a ve Skotsku. V roce 2000 za ni autorka obdržela Cenu Laurence Oliviera za nejlepší komedii (nikoli drama nebo psychologickou hru!). V roce 2002 vznikla také filmová adaptace *Before You Go* (v níž účinkují například slavní herci Julie Walters nebo Tom Wilkinson), u nás uváděná pod názvem *Tři sestry a jeden pohřeb* (komediální konotace z názvu přímo srší).

Do České republiky hru přivedla režisérka Lída Engelová (v překladu Julka Neumanna z roku 2008), když ji v roce 2009 inscenovala v Městských divadlech pražských (na scéně Rokoka) s Danou Syslovou (Teresa), Danou Batulkovou (Mary), Evellyn Pacolákovou (Catherine), Vlastou Peterkovou

(Vi), Jiřím Schwarzem (Mike) a Petrem Štěpánkem (Frank). Jedná se však dosud o jedinou českou profesionální inscenaci tohoto textu. V roce 2012 se hry chopilo také Slovenské národní divadlo pod názvem věrným originálu *Paměť vody* (režie Peter Mikulík, v rolích tři sestry Zdena Studenková, Zuzana Kocúriková a Zuzana Fialová).

Z inscenační úpravy Lídy Engelové a Johany Kudláčkové (vytvořené pro Městská divadla pražská) vychází také dobronínští inscenátoři v čele s režisérem Ladislavem Valešem. V textu dále provedli řadu dílčích škrtů a redukci drobnějších motivů (kam bych zařadil například podrobnější okolnosti Mikeovy vasktomie nebo problémy s dojezdem pohřební služby k domu kvůli sněhu), ale také řadu významnějších změn (jde například o spojení 2. a 3. scény ve 2. dějství. Takto je v inscenaci rakev s matkou na scéně od počátku druhého dějství, ale postavy začnou komentovat rakev až později, což působí přinejmenším podivně. Navíc toto spojení neakcentuje, že uvnitř druhého dějství má dojít k časové změně – u rakve se mají pozůstalí sejít až ráno, když se chystají na pohřeb. Obávám se, že práce s časem zde není

nejpřehlednější.).

Ve škrtech, bohužel, skončila také řada promluv dotvářejících symbolickou rovinu hry – zejména na téma vzpomínek, vody, její paměti, blížící se mořské vody k domu, silné sněhové vánice po celou dobu hry a především v závěru (kdy má vánice do domu doslova vtrhnout), ale také nerealizované scénické poznámky jako například silná prasklina v zadní stěně pokoje (rozpadající se dům po smrti matky, rozpadající se vztahy atd.). Samotný text hry totiž povyšuje do vyšších filosofičtějších rovin a posiluje i postupně se odkrývající problémy jednotlivých postav na scéně – odcizenost mezi sestrami a jejich další vztahové problémy. Přitom téma vzpomínek je zde jedním z úplně zásadních – víme, že Mary se jako doktorka zabývá ztrátami paměti, že matka Vi zemřela poté, co si již dlouhou dobu téměř nic nepamatovala, všechny tři sestry na scéně především vzpomínají – jsou tedy navzájem konfrontovány s různým zněním vzpomínek každé z nich, Mary je pak ve scénách s matkou konfrontována i s jejím pohledem na minulost. Hra navíc obsahuje tezi, že voda neztrácí paměť, ani když se zní odfiltrují veškeré látky. A jak je to tedy s relativní pamětí člověka? Těmito otázkami se však viděná inscenace mnoho nezabývá. Přinejmenším ani z poloviny tolik, co autorka textu.

Ještě podstatnější problém však vidím v základním inscenačním uchopení hry. Jsem totiž přesvědčen o tom, že víc než čímkoli jiným je především černou komedií. Obsahuje celou řadu vděčných komediálních – především slovních – situací. Ty však Valeš značně utlumuje a bohužel nevyužívá jejich potenciální brisknosti, vyvěrající nejen ze vzájemných černohumorných útoků sester proti sobě, ale také z chování obou párů (Teresa a Frank, Mary a její milenec Mike) plného ostré

ironie. Takto však na jevišti vzniká po většinu času spíše depresivní rodinné dusno. Přitom samotná kýžená hořkost by z postav a jejich vzájemných vztahů dozajista nezmizela, i kdyby režisér více věřil komediálnímu žánru, tedy žánru, v jakém je hra napsaná. K pochopení svého zpackaného života a ke změnám v něm by pak postavy došly nejen skrze slzy, ale také skrze smích. Ani prostor na dojemné vzpomínání, tklivost (až sladkobolnost) by se neztratil. Tento zásadní problém je tedy zasahuje od dramaturgicko-režijního záměru až k režijně-hereckému uchopení.

Stephensonová ve své hře přitom nastavuje, myslím, velmi šťastnou výchozí situaci: Po smrti matky se v jejím domě po čase setkávají tři sestry, které si jsou vzájemně již spíše vzdálené, ale společným vzpomínáním se mírně sblíží (v samotném textu ovšem podstatně méně než v inscenaci, která vrcholí režijním obrazem - spojením se za ruce a odchodem na pohřeb matky, což připomíná čechovovskou reminiscenci na touhu tří sester odjet do Moskvy a na jejich soudržnost). Především nám však odhalují svoje životy, vzájemně si kontrastující. Společně pak Mary, Teresa a Catherine mají to, že ani jedné z nich se život moc nevyvedl, a už vůbec ne dle jejich vlastních ideálů. Za to viní matku, že je na život dostatečně nepřipravila (sice by je poslala

na Kilimandžáro, ale v pantoflích a hlavně s patřičnou kabelkou). V průběhu hry však dojde také ke smíření.

Ruku v ruce s režijními problémy pak samozřejmě jdou i problémy herecké. Týkají se například jednostranného akcentování bláznivosti postavy Catherine (Tereza Fialová), nedostatku přirozeného hereckého jednání Markéty Brodinové v roli Teresy (až na výjimku po vyslovení pravdy o smrti syna konsternované Mary). Naprostým omylem je obsazení Františka Kunsta do role Mikea, který má být váženým a schopným doktorem i charizmatickým milencem Mary. To však Kunst nemá se svým naturelem šanci uhrát. Zde to tím pádem ale není chyba herce, ale chyba obsazení. Jasně postoje a motivace naopak čtu u postavy Franka (Jan Hejral) a především u postavy Mary (Martina Nováčková), která je v zásadě hlavní postavou hry. Nejvíce nám odhalí vlastní příběh, od začátku má ze sester nejsilnější motivace – nejen se vyrovnat se smrtí matky, ale také vypátrat pravdu o svém synovi, kterého porodila ve čtrnácti letech a nikdy ho neviděla. Není samozřejmě náhodou, že právě ona je tou, která má rozpravy se svojí mrtvou matkou. Ovšem rozpravy – ty má v textu hry. Na scéně však, bohužel, vidíme jakési tajemné obrazy, kdy matka je posmrtně či golemoidně strnulá a rovně a

důrazně odříkává text. Lence Pokorné v roli Vi není co závidět (ona navíc evidentně jen plní, co plnit má). Toto uchopení považuji za třetí z těch nejzásadnějších problémů hry. Vypadá to směšně a neumožňuje to společné vzpomínání Mary a matky – a přitom v původním textu se právě v jejích dialogích skrývá velká řada indicií k pochopení vztahu matky a dcer (i k pátrání po synovi a k důvodům, proč další dítě Mary nikdy neměla, ale nyní po něm zatoužila). V této stylizaci bohužel k danému dialogu nedochází. Přitom samotná Stephensonová nepředepisuje žádnou duchařinu, staví dialog tak, jakoby se odvíjel zcela reálně - neřeší, jestli jde o halucinaci, sen, zjevení či vnitřní dialog, to pak vyplývá z kontextu.

KDP mladým

Včera jsme zhlédli představení Vzpomínky na vodě od divadelního souboru Zmatkaři Dobronín. Pointu hry jsme nepochopili, pokud nějaká byla, a celkový dojem z představení byl převážně negativní. Žánrem měla být hořká komedie, ale přišlo nám, že se jedná pouze o tragédii, která obsahovala ne více jak dva vtipy. Největším kladem byly herecké výkony, i když projevy herců mohly být hlasitější.

Půdička

Účastníci půdičky při diskuzi o inscenaci Vzpomínky na vodě v provedení Zmatkařů Dobronín se skutečně ocitli „na vodě“. Nedařilo se nám stanovit hlavní téma hry, dohadovali jsme se o motivech jednotlivých postav včetně jejich charakterů. Shodli jsme se na jediném, že hra je komplikovaným textem, silně metaforickým a nejspíš při jeho inscenování je nutné jednotlivé složky přesně vyložit. Náš zmatek posílilo to, že herci, o nichž se domníváme, že jsou výborní, překotnou mluvou a nedokonalou artikulací nám v podstatě mnohé zatajili. Klademe si otázku, zda rozpačitý dojem z představení způsobil náročný výběr textu nebo chyba režie, případně nedostatečná jevištní řeč.

Zmatené zmatky u Zmatkařů

Hledala jsem režiséra hry *Vzpomínky na vodě* Ladislava Valeše, našla principála Františka Kunsta, ten přivolal herečky Terezu Fialovou a Alenu Neumannovou, řidiče Vladimíra Mátlu a ke konci rozhovoru se dostavil i ten, po kom jsem původně pátrala - Ladislav Valeš. Bylo nás šest. Mluvili všichni a někdy došlo i na zmatky. A tak to má být.

Jmenujete se Zmatkaři Dobronín. Přímo se tedy nabízí otázka – proč zrovna Zmatkaři?

František: Protože my se tak nejmenujeme, my zmatkaři prostě jsme.

Kdo je největší zmatkař?

Vladimír: Určitě principál František! Začne vytvářet zmatek, my se na něj napojíme, až jsme zmatení všichni. A to dokonce i ti usedlejší, jako jsem třeba já!

Alena: S Terezkou jsme obě začaly pracovat v Pohádkové říši v Kamenici a tam nás napadlo, že bychom mohly společně hrát divadlo pro děti.

Vladimír: A tak je Zmatkaři vzali pod křídla a dali jim prostor. Děvčata se tomu nyní věnují sama, zbytek souboru jim občas pomáhá jen s technikou.

Alena s Terezou se začnou smát...

František: Například činel mají od Zmatkařů.

zmatkaři.

Máte na svém kontě již 21 inscenací. Která z nich měla největší úspěch?

František: To je těžké určit. S hrou *Prolhaná Ketty* jsme se poprvé podívali do zahraničí a měla nejvíc odehraných repríz. S inscenací *Dva* jsme se zase dostali na Hronov.

Vladimír: Za všemi představeními si stojíme. Úspěchy na přehlídkách jsou sice jakýmsi pomyslným měřítkem, ale hodnocení jsou dost subjektivní. My si každou hru užíváme stejně.

V tom dorazil režisér Ladislav Valeš...

Přišel jste si přímo pro otázku! Jak vás napadlo

Dopoledne jste měli vystoupení Čert a Káča, které bylo určeno především dětem. V čem zásadním se liší dětské publikum od toho dospělého?

Alena: Dětské publikum se nepřetvařuje. Jak se cítí, tak reaguje. Když se dětem pohádka nelíbí, začnou se ošívát. Když jsou naopak vtaženi do děje, sledují představení upřeně.

Koho napadlo hrát i pro děti?

Alena: Ano! Činel a kámen.

Tereza: A několik režijních dohledů!

Vedete si záznamy o návštěvnosti vašich představení?

Vladimír: Ano, ale mizerně.

Tereza: Ne.

Teď už se smějí všichni...

Vladimír: Snažíme se evidovat, kde všude jsme hráli, ale moc se nám to nedaří.

František: V tom jsme právě ti

zinscenovat právě hru *Vzpomínky na vodě*?

Ladislav: Kdysi dávno jsem počítal s tím, že si tuto hru pošetrím pro svůj soubor Rádobydivadlo Klapý, jenže u nás se ti herci neustále střídají. Když jsem viděl, jaké kousky dovedou Zmatkaři, rád jsem *Vzpomínky na vodě* vytáhl z šuplíku. Hra zahrnuje hlavně ženské role a herečky má Dobronín báječné!

(gab)

Nechtějte na mně

*Nechtějte na mně, abych řekl,
že už je středa
a strašně to letí.
Jen nenuťte mě, abych řekl,
že letos špačci neodletí.*

*Nechtějte vsutku, abych řekl:
nádherné klima –
vzdálená zima.
Však dovolte mi, abych řek,
lidičky, je tu děsně prima!*

*Já před Krakonošem bych klek
a řekl bych, třeba:
No co, už středa!
Krakonoš – ten by se as lek
a řek, že on nás prostě nedá!*

*Řek by, že nedopustí brek
nad tím, jak mrcha
čas že s námi prchá.
Tak dovolte mi, abych řek,
jak krásný jsou ty kerkonošský
vrcha.*

*Nechtějte na mně, abych řek,
že bych už končit chtěl –
no a hned domů šel.
Těž dovolte mi, abych řek –
moc rád jsem sem zas jel!*

Jiří Hlávka

Vstupné šlo na dobrou věc

Nejen o divadle je vysoká přehlídka. Náleží k ní také doprovodný program. A tomu patřilo úterní odpoledne, kdy od 17 hodin vystoupil v kostele sv. Kateřiny Alexandrijské Dětský pěvecký sbor Retizek ze Základní umělecké školy v Železném Brodě pod vedením dirigenta Josefa Hlubučka. Dobrovolné na

koncert bylo dobrovolné, i přesto ředitelka přehlídky Svatava Hejralová předala místnímu duchovnímu dva tisíce korun, aby je využil buď na opravu kostela, nebo k účelu, jenž se jemu samému bude zdát důležitý. Ti, kdo se koncertu účastnili, odcházeli dobře naladěni. (jn)

Nečekaný zvrát

Není tajemstvím, že členky KDP mladým se s porotou většinou neshodnou. Proto bylo pro všechny velkým překvapením, když konečně jednou vyjádřily souhlas. Nejvíce zaskočena byla samotná porota, která situaci okomentovala slovy: „Vy s námi souhlasíte? Tak to bychom se měli honem rychle zamyslet.“ (gab)

Nová porotkyně

Novou členkou poroty se stala lektorka KDP mladým Kateřina Baranowska. Tajemník poroty Jaroslav Vondruška ji uvedl v první řadě jakožto režisérku, což podráždilo režiséra Milana Schejbala. Jen co Kateřina nastoupila do této velevážené funkce, už dělá zmatky. (gab)

Polámané končetiny

Obdivuhodný byl výkon členky souboru ŽAS, která si před týdnem zlomila nohu. Ačkoliv měli porotci tendence odpustit pár chyb, režisérka hry Ženské nebe Stanislava Kočvarová uvedla vše včas na pravou míru. Celé představení by prý nebylo o moc lepší i bez berlí. To tedy bylo vskutku velmi taktické přiznání. (gab)

Krakonoš je žena

Jak již bývá na seminářích zvykem, tak i na tom úterním se rozebírala genderová nevyváženost. Do ohně přiložil fakt, že se tentokrát hodnotil soubor ŽAS – Ženský amatérský spolek Homole. Na tento popud údajně vzniklo nové politické hnutí s názvem OTEVŘETE OČI, KRAKONOŠ JE ŽENA. Krakonoš se k tomuto tématu zatím nevyjádřil. Platí snad i tady pravidlo, že mlčení znamená souhlas? (gab)

Homole velmi rády tančí

Čistě ženský spolek ŽAS Homole, kde mužské pohlaví hájí jeden zástupce, se včera loučil s Vysokým, kam zavítal po deseti letech znovu, a tak potvrdil pravidlo trojnásobného obíhání místního kostela sv. Kateřiny Alexandrijské. „Je jedno, za jak dlouho, ale prostě tato tradice prokazatelně přivádí soubory zpět,“ konstatoval Honza Hejral.

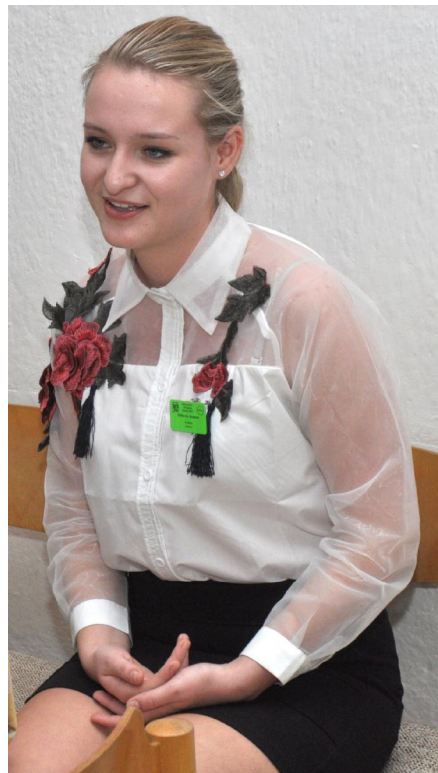
A jak se ženský spolek baví? O tom by měla informovat hosteska Eliška, která je ve své roli letošní novickou a právě ŽAS Homole byl jejím prvním samostatným úkolem. „Pročítala jsem si smlouvu, podle které je mou úlohou být pečovatelkou. Ale já vlastně moc neměla o koho pečovat. Potřebovaly ode mne jen kelímky na pivo při vítání a ukázat cestu na rozhlednu,“ řekla Eliška a dodala, že ženy ze ŽAS velmi ráda poznala a doufá, že se zase jednou třeba setkají.

To, co však nestihla říci Eliška, na sebe prozradili ženy

z Homolí samy. „Bylo nám řečeno, že po DJ můžeme chtít cokoli. A pak jsme si říkaly, jak úžasná je vaše péče, když se U Medvěda ještě zjevili dva muži převlečení v kostýmech uniformního střihu. Jen nás zarazilo, když si je nechtěli svléknout a nechtěli si s námi udělat selfie,“ stěžovala si Stanislava Kočvarová a podotkla, že toto by bylo třeba do toho 50. ročníku dotáhnout. „Pak by místní servis byl prostě dokonalý,“ zasnila se vedoucí souboru.

Aby bylo naprosto jasné, co se U Medvěda po představení inscenace Ženské nebe skutečně dělo, vystoupil Standa Mareš, který měl hříchy všech členek sepsané na restaurační účtence. Z Marešova výčtu jsem zapamatovala asi toto: tančily dřív, než začala hrát hudba. Aby se jim tančilo lépe, některé se vyzuly z nepohodlných střevíců. A tančila dokonce i zraněná členka a dokázala tak, že ani francouzské berle nebrání

tanečním kreacím. Prostě, abych to shrnula: ŽAS Homole rády a zjevně i dobře tančí. (jn)

Detašované pracoviště íčka

Detašované pracoviště mělo včera nově informačním středisko vysoké přehlídky. Stín městské knihovny na krátký časový úsek vyměnilo za slunnou podzahrádku u Divadla Krakonoš. Ta byla otevřená v neděli a setkala se s velmi kladným ohlasem. Její provoz závisí na počasí, ale lze předpokládat, že i dnes se návštěvníkům v době kolem vítání souborů opět otevře. A pokud se tak stane, je zcela jisté, že také přehlídkové informační středisko otevře detašované pracoviště u jednoho z kavárenských stolků. Usměvavá Eva Marková tam vládne třem mobilním telefonům a bloku s tužkou, takže se nemusíte bát, že by kvalita její práce změnou místa působnosti utrpěla. (jn)

Půlnoční bod zlomu

Když hodiny na věži kostela sv. Kateřiny Alexandrijské odbily půlnoc, která rozlomila noc na dva dny – uplynulé úterý a nastávající středu, rozlomila se také letošní vysocká přehlídka. Repektive symbolicky ji rozlomila její ředitelka Svatka Hejralová skokem na prknu, přehlídku symbolizující. Ani se nechce věřit, že počínaje dneškem jsme už ve druhé půli přehlídky a nezadržitelně míříme k jejímu konci. (jn)

VOBSKOČÁK!

**VALNÁ HROMADA –
ČTVRTEK.**

**SRAZ 16.54 U DIVADLA
KRAKONOŠ!**

KAMENY!

**Jinak žádná změna není,
ve středu je představení.**

Přehlídka

*Smutno je mi, život nebaví,
chtělo by to opačné pohlaví,
líbí se mi, nevymýšlím prasárny,
pozvu ji do turecké kavárny.*

*Ale ouha, kdo by ho tu hledal,
u stolu sedí Milan Schejbal,
chmury mi lezou na rozum,
to není kavárna, ale krysí dům.*

*Do toho křičí pingl od pípy,
sakra, zahraj už ty ejsíky,
potím se, ale na nohy mě zebe,
rád poznal bych ženské nebe.*

*K tomu čert a Káča vesele
zvou na koncert v kostele,
asi fakt nejsem v pohodě,
mám vzpomínky na vodě.*

*Na krásnou úžasnou svatbu,
na dlouhou bujarou pařbu,
ne asi ne, teď právě
mám jen brouka v hlavě.*

*Osud můj nevypadá leskle,
štěstí není malované na skle,
už není rozmarné léto,
ty krásná 48letá teto.*

Vladimír Ladislav V.

Jak je možné se dostat na KDP?

Ptáte se, jak bylo možné se dostat na Národní přehlídku venkovských divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim 2017?

Nebylo nic jednoduššího, než si přečíst propozice, přihlásit se a vyhrát některou z postupových přehlídek. Těch bylo letos celkem devět.

První možnost byla na Třeštském divadelním jaru 2017 od 8. do 17. března. V porotě zasedli **Ladislav Vrchovský, Alena Veliká a Jiří Štefanides**. Jelikož v Třešti je velká přehlídka, postoupily hned dva tituly. **Nominaci** získal DS Voživot Mladá Vožice se hrou Víta Lichtenberga a Kateřiny Pokorné *Kryslův dům* a z **doporučeného** místa se do programu KDP dostala pohádka *Čert a Káča* Matěje Kužela v provedení divadla Malvína při DS Zmatkaři Dobronín. V programu byly dále hry *Nežerte Clinta Eastwooda* autora Pavla Jecelína v nastudování Divadla Neškvor Zruč nad Sázavou, DS Studená uvedl komedii Františka Ringo Čecha *Dívčí válka* a DS Píki Volyně hru Miloslava Pikolona *Tu myš ji ukopnu u huby*. Krom těchto vyjmenovaných her dalších 14 soutěžilo o postup na Piknik Volyně a Popelku Rakovník.

Od 31. března do 2. dubna 2017 byl Sněhový Brněnec.

Porota ve složení **Petr Kolínský, František Laurin, Marie Caltová a Zdeněk Janál** rozhodovala mezi šesti tituly. Zahajoval DS E. Vojana Brněnec pohádkou M. Dvořákové a M. Švecové *Skřítkosnění*, který porota **doporučila** do programu KDP. Zmatkaři z Dobronína získali přímo **nominaci** s hrou Shelagha Stephensona *Vzpomínky na vodě*. Další pohádku *Čáry báby Cotkytle* Z. Kozáka provedl DS Bezkašen Uherčice, DS Tyl Králíky soutěžil s komedií Arnošta Goldflama *Dámská šatna*, komedií J. Váchala *Madam Colombová zasahuje* se pochlubil SDO J. K. Tyl Sezemice a přehlídku uzavřely *Manželské apokryfy* E. Zámečnickové v provedení Háčka z Horních Černůtek.

Ve středních Čechách se odehrávaly Klicperovy divadelní dny 2017 v Sadské v termínu 5.-9. dubna 2017. Přehlídku zahajovala pohádka Jiřího Tepera *Nápady blešáka Fešáka* od domácího DS Tesseris Sadská. Porota - **Lenka Lázňovská, František Zborník a Eva Sommerová** - udělila **nominaci** hře *Brouk v hlavě Georgese* Feydeau Dobřichovické divadelní společnosti. Dále zhlédla pohádku *Vilí poklad* Nadi Namanové v provedení Dipony Srbín, DS Matouš Rataje nad Sázavou přivezl hru Terryho Pratchetta *Soudné sestry* a přehlídku ukončila *Ženitba* Nikola Vasiljeviče Gogola, kterou předvedl Ochotnický spolek Blaník Načeradec.

Následovalo Miletínské divadelní jaro 2017 od 21. do 23. dubna. Zde porota - **František Laurin, Alexandr Gregar a Jaromír Vosecký** - hodnotila následující inscenace: SDS Erben Miletín uvedl *Ženicha pro čertici* H. Lisické a M. Bourka, *Mátový nebo s citronem* od Patricky a Danielle Haudecoeur hrál DS Ledřiček při TJ Sokol Klášterec nad Orlicí, avšak **nominaci** získal DS Zdobničan Vamberk za provedení hry Roberta Thomase *Turecká*

kavárna. Dále porota zhlédla hru Roberta Vrby *Drcla loktem vo kredenc* souboru NOS - Nechanický ochotnický spolek Nechanice, autorskou hru *Pavlačová revue* od Lucie Prouzové a Divadelního ochotnického spolku Ochot Smiřice, NUDA - Nahodilé uskupení divadelních amatérů Rtyně v Podkrkonoší uvedlo *Kočár* Prospera Mérimée, DS Kolár Police nad Metují prezentovalo klasiku *Hráči* od N. V. Gogola, z Chlumce nad Cidlinou přijel DS Klicpera s *Postelovou fraškou* Alana Ayckbourn. Festival pak zakončila komedie Jaromíra Břehového *Sborovna*, s níž se představil DS Krakonoš z Vysokého nad Jizerou a obdržel od poroty **doporučení**.

Ve stejném termínu 21.-23. dubna 2017 probíhala přehlídka v Trhových Svinech. ŽAS Ženský amatérský spolek Homole uvedl hru Stanislavy Kočvarové *Ženské nebe* a získal **nominaci** na KDP. Fikar - divadelní a osvětový spolek Nadějkov inscenoval hru Noela Cowarda *Rozmarný duch*, Kulturní spolek Čestice uvedl hru Jean-Clauda Islerta *Na tohle teď není ta pravá chvíle* a získal doporučení. Miroslav Pikolon napsal pro soubor DS Píki Volyně hru *Drbny*, Divadelní klub Ostrolovský Újezd se prezentoval pohádkou Milady Kalinové *Mluvicí pták, živá voda a tři zlaté jabloně*. **Doporučení** obdržel Suchdolský divadelní spolek SUD Suchdol nad Lužnicí za hru Lenky Cvrčkové a Víta Chaloupky *Sherlock Holmes - zrození zla*. Ocenění udělovala porota ve složení **Rudolf Felzmann, Jaromír Kejzlar, René Vápeník**.

Štívadlo 2017 ve Štítině probíhalo o dvou víkendech, a sice 20.-23. dubna a 27.-30. dubna 2017, a diváci viděli tři hosty a pět soutěžních představení. Začínala jako obvykle místní ŠAMU Štítina hrou Marca Camolettiho *A do pyžam* a porota - **Ladislav Vrchovský, Dušan Zakopal a**

Veronika Otlíková - mohla hned udělit **doporučení** v prvním pořadí. Divadlo Propadlo Václavovice uvedlo komedii Stanislava Koláře *Zatrpklý pyroman*. Pohádkou Milana Šťastného *Pavlík je nemocný* se prezentovalo Dodivadlo – Dobroslavický divadelní spolek Dobroslavice a porota ji **doporučila** jako případného hosta na KDP. **Nominaci** na KDP obdrželo Divadlo pod zámekem při TJ Sokol Kyjovice za komedii Davida Tristrama *Opačné pohlaví*. DS Osvětové besedy Velká Bystřice uvedl tragédii Franka Wedekinda *Probuzení jara*, za kterou dostal **doporučení** ve druhém pořadí. Na program byla i komedie *Postel pro anděla* od Jaroslava Koloděje v provedení DS Kozlovic, ale soubor se nakonec z účasti omluvil.

Na přelomu dubna a května, od 29. 4. do 6. 5. 2017, byl

Hanácký divadelní máj v Němčicích nad Hanou. Jde opět o jednu z rozsáhlých přehlídek, kde porota ve složení **Milan Strotzer, Ladislav Valeš a Jaroslav Kodeš** měla o čem rozhodovat. Divadlo BLIC z Ostrožské Nové Vsi uvedlo hru Ivana Helmicha *Nahé Slovácko*, pohádka *Čáry báby Cotkytle* Zdeňka Kozáka zazněla od DS Bez kamen Uherčice, *Jak je důležité mítí Filipa* Oscara Wilda sehrál DS J. K. Tyl Brodek u Přerova. Přehlídka pokračovala dramatem Aleny Hermanové *Kód nula* v provedení Kroužku divadelních ochotníků ve Hvozdné a porota mu udělila **doporučení** na KDP. DS v Rájci-Jestřebí se prezentoval komedií Lotte Ingrischové *Dámské známosti*. Pohádku Jiřího Tepera *Čert a Káča* uvedl DS Osvětové besedy Velká Bystřice, *Vykraďači hrobů* Marie Tesař inscenovali Morkovští ochotníci a **nominaci**

si zasloužilo *Malované na skle* Ernesta Brylla v provedení BODLÁKU - Bernackého ochotnického divadla. Přehlídku završilo a doporučení obdrželo drama *Kříž u potoka* Pavla Ondrucha v nastudování boleradického DS Bratří Mrštíků.

Josefodolské divadelní jaro 2017 se konalo od 5. 5.-7. 5. a porota **František Zborník, Rudolf Felzmann, Květuše Kovářová s tajemníkem Jaromírem Kejzlarem** vybírala z osmi představení. Hru *Vázání kytice* Štěpána Haka přivezl DS Pivovarská zahrádka Miletín, DS J. K. Tyl Josefův Důl hrál detektivní komedii Jacka Popplewella *Paní Piperová zasahuje*, Ochotnický divadelní soubor TJ Sokol Roprachtice uvedl komedii Roberta Pechy *Dědictví, aneb všichni moji pozůstalí*, DS Havlíček Zákupy přivezl frašku na motivy E. A.

Komedyjanti Tachov s hrou Jaromíra Břehového Sborovna, Sen čarovné noci W. Shakespeara v provedení Spolku divadelních ochotníků v Radnicích, DS při MKZ Horšovský Týn s hrou Vlastimila Pešky O Šípkové Růžence aneb Kouzelné divadlo byl sice zařazen do programu, ale z účasti se omluvil, ZOO Martina Volfa předvedl DS Kolofanti z Kolovče a závěrečnou pohádku dala Divadelní společnost Vratislava Mikana M + M Hranice Čertí nadílání. Porota však nakonec usoudila, že neudělí ani doporučení.

Programová rada ve složení Rudolf Felzmann, Lenka Lázněvská, Jaromír Kejzlar, Ladislav Vrchovský, František Laurin, Svatava Hejralová, Jaroslav Vondruška a Karel Bárta tedy měla poměrně jednoduchou práci, neboť osm nominací naplnilo hrací plán KDP. O doporučených představeních se rozhodovalo bodovacím systémem. Do programu byla takto zařazena pohádka Čert a Káča z Dobronína.

Pepa Hejral

Longena Dezertér z Volšan nazvanou *Jak to bylo s Nepilvodou*. Amatérské divadlo Skaláček Tisá nastudovalo *Nejkrásnější válku* V. Renčina, J. Brabce a H. Čihákové a obdrželo **doporučení**, DS J. J. Kolár při TJ Sokol Poniklá pak sobotu završil psychologickým dramatem Pavla Šreibra *Cesty hledání*. Další **doporučení** dostalo představení DS Sokol Bozkov Proč muži neposlouchají a ženy neumí číst v mapách autorů Barbary a

Allana Peasových a *Úžasnou svatbu* Robina Hawdona provedl DS Vojan Desná – Mladá haluz a odvezl si **nominaci** na KDP.

Poslední možností, jak proniknout na přehlídku ve Vysokém, bylo navštívit Žlutické divadelní léto 2017 od 26. 5. do 28. 5. 2017, kde porota ve složení Máša Caltová, František Hromada a Rudolf Felzmann s tajemnicí Hanou Šikovou sice nemohla nominovat, avšak hodnotila: Divadelní soubor

Letošní pozdní babí léto velmi přeje podzahrádce. Všechny hvězdy se významně účastní rozlévání všeho tekutého. Notně jim pomáhá i zdviž s pokrmy a pamlsky.

S fotografem Ivo Mičkalem nejen o KDP

Na KDP se pořád děje něco zajímavého. Právě proto je třeba vše řádně zdokumentovat. Jinak řečeno – je třeba mít Ivo Mičkala. A my ho máme. I když se zpočátku snažil rozhovoru vyhnout, naštěstí se mu to nepovedlo.

Program KDP je náročný. Je možné dokumentovat vše?

Jsem dopředu připravený, mám dost informací, takže to možné je.

Popište mi běžný den tedy.

Má pevný řád. Nastavím si budík hodinu před akcí, ale většinou se stejně probudím dřív. Práce probíhá podle připraveného plánu. Pokud ji odevzdám včas a jsem v kondici, rád se chodím bavit.

Máte představu, kolik snímků vyfotíte během festivalu?

Konkrétně ne. Snažím se, co nejméně. Začínal jsem v dobách, kdy byl klasický černobílý negativ a musel jsem si opravdu rozmyslet, co fotím. Digitální fotografie svádí k focení ze všech možných i nemožných úhlů, ale netvořím si zbytečné zásoby.

Co jste fotografoval ve svých začátcích?

Zpočátku to, co mi bylo nejbližší - prostředí, v němž jsem žil. Jizerské hory zachvátila místní kalamita a já intenzivně dokumentoval její postup. Zachycoval jsem především místa historicky významná. Intuitivně jsem cítil jejich zánik. Tehdy jsem se věnoval malbě, ale fotografický záznam byl rychlejší.

Co nyní?

Fotografii jsem studoval a žádný z oborů mě nezaujal tolik, jako fotografie divadelní. Sám jsem byl dříve divadelníkem. S foťákem se pořád motám kolem kultury.

Je fotografie, na kterou jste skutečně pyšný?

Setkal jsem se s lidmi (nejčastěji právě v divadelní oblasti), jež nyní považuji za legendy a já je stihl zachytit za jejich života. Možná ani tak nejde o kvalitu snímku, jako o pocity s nimi spojené, s osobním kontaktem. Nyní je spousta talentovaných filmových a divadelních hvězd, s těmi zesnulými je to ale pro mě nesrovnatelné. (gab)

čtvrtek 19. října 2017

kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Desná	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Dobřichovice	před divadlem
17:00	Brouk v hlavě	velký sál
17:30		
18:00	Dobřichovice	
20:00	Brouk v hlavě	velký sál
20:30		
21:00	Dobřichovice	
22:00	seminář KDP	půdička

Větrník, zpravodaj XLVIII. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Gabriela Jakoubková, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mička a co kdo dá. Tisk povolen MK ČR E 22952.

Tisk H&H Servis

Náklad 150 ks

Cena 10 Kč